

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 002615 19 Кж 5
Бања Лука, 09.7.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Б.В., због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. Кривичног закона СФРЈ, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву изјављеној на пресуду Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002615 14 К од 27.12.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 09.7.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву и потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002615 14 К од 27.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002615 14 К од 27.12.2018. године на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) ослобођен је од оптужбе оптужени Б.В. да је починио кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. Кривичног закона СФРЈ (у даљем тексту: КЗ СФРЈ), ослобођен је трошкова кривичног поступка, а оштећени су са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио окружни јавни тужилац у Источном Сарајеву, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на жалбу бранилац оптуженог Д.Ј.Б., адвокат из Б., предложио је да се жалба одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима, а цијенећи и наводе одговора на жалбу, овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Кривично дјело ратног злочина садржи формулацију „ко кршећи правила међународног права“, што значи да законска обиљежја овог кривичног дјела нису исцрпљена само диспозицијом која се налази у Кривичном закону, већ упућује и на друге одредбе којима се употпуњују његова битна обиљежја. Основ за ову инкриминацију се налази у члану 3. став 1. тачке а) и ц) Женевске конвенције о заштити цивилних лица за вријеме рата из 1949. године са допунским протоколом. Објект заштите је цивилно становништво. То је цјелокупно неборачко становништво које се затекне на одређеној територији без обзира да ли су грађани те државе или не. Према томе статус лица према коме се предузимају неке од алтернативно предвиђених радњи у члану 142. КЗ СФРЈ је један од елемената бића овог кривичног дјела без кога оно не постоји, па се тај статус мора прво разријешити да би се даље могло расправљати о постојању његових осталих елемената.

Првостепени суд ово питање разрјешава тако што исказ свједока оштећеног Б.О. подвргава озбиљној и детаљној анализи, закључујући да он није увјерљив и да не даје довољно основа за закључак како је оштећени био цивилно лице, а ни оштећени М.А., Е.С. и А.М. Овај свједок је заиста недосљедан у своме казивању јер у току поступка свој исказ мијења, различито исказујући о чињеницама које могу одлучно да утичу на одређивање статуса лица која се оптужницом третирају као оштећени. Суд правилно уочава да свједок када треба да каже ко је то требао пријећи на територију под контролом Армије БиХ користи израз они, не одређујући ко су то они. Он није одређен ни у својим објашњењима како је рањен, зашто се налазио даље од свог села и лијечио у кући другог човјека, као и око тога како је заробљен и спроведен у притворске ћелије. Овом исказу супротстављен је исказ свједока А.А. који тврди да је О. упознао у октобру 1992. године, када је био рањен при повлачењу према Ц., сугеришући на војне операције и припадност оштећеног оружаним формацијама. Овај свједок је одређен да је у то вријеме свако припадао некој јединици, па суд на основу свега закључује да је и оштећени био припадник војне јединице. Овај свједок пада у даљу контроверзу када свједочећи о остала три лица тврди да их није познавао, што му се не може вјеровати јер свједок А.А. исказује да је оштећени, док је рањен лежао у кући Р.Н., упознао и његовог брата М. као Н. комшију. Осим тога оштећени О. је у својој изјави истражиоцима из Хага потврдио припадност Територијалној одбрани, као оружаног формацији, што првостепени суд даље доводи у везу са исказом свједока Д.В., коме се О. предао, да је дошао у шталу код говеда а пушку оставио пред вратима. Ове исказе свједока суд правилно доводи у везу са рјешењима о проглашењу несталих А., С. и М. за умрле, као материјалним доказима који са тим исказима граде једну заокружену и увјерљиву подлогу да се изведе закључак како није доказано да су лица која су наведена у оптужници била цивили. Као што се види из свега наведеног жалба неосновано тврди да је првостепени суд свој закључак, приликом разрјешења питања статуса лица која су оштећена, извео искључиво коришћењем ванпарничних судских списа. С друге стране без основа је жалбени навод како је исказ свједока Б.О. вјеродостојан и досљедан. Управо његова недосљедност произилази из различитих изјава датих у различитим временима и процесним ситуацијама, а увјерљивост је оповргнута и исказима горе наведених свједока, што првостепени суд правилно закључује.

Према томе првостепени суд је правилно утврдио све одлучне чињенице и извео правилан закључак како није доказано да су лица наведена у диспозитиву оптужнице имала статус цивилних лица, а што је битан елемент бића кривичног дјела које се оптуженом ставља на терет. Код оваквог стања ствари жалбени наводи остају без основа, а доношење ослобађајуће пресуде на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС је законито.

Из наведених разлога ваљало је на основу члана 327. ЗКП РС жалбу окружног јавног тужиоца одбити и побијану пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић